

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 338/06
13.04.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић, Слађане Накић-Момировић, Звездане Лутовац и Николе Станојевића, чланова већа, у спору тужиоца АА, кога заступа АБ, адвокат, против тужених ББ, ВВ и ГГ, које заступа БВ, адвокат, ради утврђења ништавости уговора о доживотном издржавању, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Окружног суда у Зајечару Гж. 907/05 од 28.6.2005. године, у седници одржаној 13.4.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Окружног суда у Зајечару Гж. 907/05 од 28.6.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Правноснажном пресудом Окружног суда у Зајечару Гж. 907/05 од 28.6.2005. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Општинског суда у Сокобањи П. 231/04 од 25.11.2004. године, којом је одбијен тужбени захтев за утврђење ништавости уговора о доживотном издржавању, закљученог 22.1.1999. године између сада пок. ПП и тужене ГГ, прималаца издржавања, и тужених ББ и ВВ, давалаца издржавања, оверен пред Општинским судом у Сокобањи под бр. III Р.13/99 од 22.1.1999. године, а тужилац обавезан да туженима накнади трошкове парничног поступка у износу од 22.710,00 динара.

Против ове пресуде тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. раније важећег ЗПП, који се примењује на основу чл. 491. став 1. и 4. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из чл. 354. став 2. тачка 14. ЗПП, на коју ревидент указује. Нижестепене пресуде су јасне, образложене и непротивречне. Садрже све разлоге о одлучним чињеницама.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању, побијани уговор о доживотном издржавању закључен је између сада пок. ПП и тужене ГГ, прималаца издржавања, и тужених ББ и ВВ, давалаца издржавања. Приликом овере уговора сачињен је записник, у коме је констатовано да су сви уговарачи лично познати судији. Притом, био је присутан и сведок ДД. Обзиром да је тужена ГГ неписмена и да ће на уговор ставити отисак кажипрста, овластила је председника суда да је на уговору потпише. У присуству свих уговарача записничара и сведока, судија је прочитао странкама уговор о доживотном издржавању и објаснио им правну природу овог уговора, последице које он производи и обавезе које настају у случају његовог важења, али и у случају раскида. Такође, судија их је упозорио да имовина из уговора није предмет наслеђа и да се из те имовине нужни наследници не могу намирити.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно закључили да су за пуноважност побијаног уговора о доживотном издржавању испуњени сви законски услови, те да захтев за утврђење његове ништавости, није основан.

Правилно су примењене одредбе чл. 194. и 195. Закона о наслеђивању, којима је регулисан појам и облик уговора те врсте.

У конкретном случају, и примаоци и даваоци издржавања били су лично познати судији, па њихов идентитет није утврђиван на основу личних карата. То је констатовано и у записнику III Р.13/99 од 22.1.1999. године.

Према чл. 8. Закона о оверавању потписа, рукописа и преписа ("Службени гласник РС", бр. 39/93), пре оверавања потписа, отиска прста или рукописа, службено лице ће утврдити идентитет подносиоца, осим ако га лично познаје. Према чл. 4. став 1. тачка 1. истог закона, за доказ аутентичности потписа потребно је да подносилац исправе пред службеним лицем својеручно потпише изјаву. На овај начин, према ставу 2 истог члана, утврђује се и аутентичност отиска прста. Према члану 6, када се оверава

отисак прста лица које не зна да чита, подносиоцу се мора прочитати исправа на којој се оверава отисак прста. То се мора и назначити у потврди о овери.

На основу чл. 19. поменутог закона, министар правде донео је Упутство о облику и начину вођења уписника и о начину оверавања потписа, рукописа и преписа ("Службени гласник РС" бр. 74/93) којим је ближе уређен начин оверавања потписа, рукописа и преписа.

Оспорени уговор закључен је у писменој форми и оверен од стране судије – председника суда, коме су сви уговарачи били лично познати. Пре овере уговора, судија је странкама прочитао уговор и упозорио их да имовина, која је предмет уговора, не улази у заоставштину, тако да се из ње не могу намирити нужни наследници. Тужена ГГ, као неписмена, на уговор је ставила отисак кажипрста. Потом је судија који оверава уговор то констатовао и потписао. Закључењу уговора присуствовао је осим записничара и сведок ДД, такође лично познат судији. Међутим, присуство сведока идентитета у овом случају и није било нужно, обзиром да су сви уговарачи били лично познати судији.

Иначе, нижестепени судови правилно закључују да је предмет овог уговора довољно одређен. У уговору су наведени бројеви поседовних листова у КО ЋЋ, у које је уписана непокретност, која је предмет уговора, па нису основани ревизијски наводи да је уговор закључен противно члану 194. став 1. Закона о наслеђивању.

То су разлози што је Врховни суд, на основу члана 393. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа-судија

Снежана Андрејевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дц